

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1181/25
29.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Павловић-Нинковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Илија Ђурђевић, адвокат из Вршца, ул. Иве Милутиновића бр. 28, против туженог ББ из ... са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Маринел Војна, адвокат из Вршца, Трг Победи број 3-4, ради предаје непокретности, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П 153/24 од 9.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П 153/24 од 9.10.2024. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени ББ из ... да тужиоцу АА из ... преда у државину непокретност уписану у ЛН ... КО и то: пољопривредно земљиште на парцели бр. ... КО ..., број дела 1, њиву V класе пов. 6229м², у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено поднео тужени побијајући је у целости због повреде процесног и материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражио.

Тужилац је одговорио на жалбу туженог. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражио.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 - други закон) Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге повреде поступка које би биле битне.

Према утврђеном чињеничном стању закључен је уговор о купопродаји непокретности дана 17.12.2020. године између тужиоца као купца и ВВ као продавца, а оверен од стране јавног бележника ... под ОПУ: 556-2020 дана 17.12.2020. године који за предмет има између осталих и катастарску парцелу бр., њива V класе од 6229м2 уписане у КО ..., након чега се тужилац у надлежном катастру непокретности и укњижио као власник наведене парцеле са уделом од 1/1. Предметну парцелу је претходно обрађивао тужени који је обрађивао и парцелу поред предметне парцеле што је чинио за ГГ од 2024. године, а пре тога је до 2023. године обе ове парцеле обрађивао ДД који је те године и преминуо. Туженог нико ни писмено ни усмено није обавестио да је предметна парцела продата, а жито је на истој посејао за ГГ у јесен 2023. године, након чега је парцела нађубрена и жито прскано и то својом механизацијом преко два радника, те се његова механизација и даље налази на спорној парцели.

Првостепени суд је применом члана 3, 20, 33 и 37 Закона о основама својинско-правних односа закључио да, имајући у виду да је у време подношења тужбе и након тога тужени у фактичкој власти предметне непокретности (парцеле ... КО ...) из које није изашао из поседа зато што је сматрао да је наведена парцела власништво ГГ на којој је претходно засадио пшеницу, а затим је третирао, те како тужилац има право својине на предметној непокретности, а иста се налази у фактичкој власти туженог, то је обавезао туженог да исту преда у државину тужиоцу.

Оваква одлука првостепеног суда је правилна и на закону заснована, а разлоге које даје првостепени суд у свему као правилне прихвата и овај суд као жалбени.

Наиме, одредбом члана 37 Закона о основама својинскоправних односа у ставу 1. је прописано да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, док је ставом 2. прописано да власник ствари мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог.

У конкретном случају, тужилац јесте доказао да је власник спорне катастарске парцеле бр. ... КО ... уписане у ЛН ..., на којој се код РГЗ СКН води са уделом од 1/1 и коју је стекао 2020. године у свему у складу са принудно правним прописима закљученим уговором о купопродаји непокретности, а тужени је исту обрађивао након 2023. године, чиме је био у поседу исте, па и у време подношења тужбе 13.3.2024. године, па је правилно првостепени суд закључио да је тужени обавезан да исту парцелу тужиоцу преда.

Неосновано тужени у жалби истиче да је туженог ГГ замолио да му надаље обрађује услужно земљиште које је обрађивао покојни ДД што је он и учинио али не као закупац. Ово из разлога јер није од значаја у ком својству је тужени обрађивао исто земљиште, да ли као закупац или услужно, при чињеници да је тужилац доказао да је власник предметне парцеле, као и да је тужени у поседу исте.

Такође није од значаја у жалби истицана тврдња да је ГГ држао његову парцелу већ више од 20 година кривицом деде ВВ који је ГГ закупца ДД увео у погрешну парцелу и то спорну, а не ону коју је продао закуподавцу ГГ, јер исто не може водити другачијем чињеничном стању, а правилно утврђеном, о власништву на предметној парцели (чији је власник тужилац) и поседу исте од стране туженог.

Неосновано тужени у жалби побија правилност пресуде наводима да није у поседу предметне парцеле јер је исту напустио пре подношења тужбе. Ово из разлога јер је суд на правилан начин, ценећи све доказе појединачно, првенствено исказе парничних странака и саслушаних сведока, а затим и све доказе у међусобној вези, управо утврдио да је тужени у поседу предметне парцеле у време подношења тужбе, те да је и сам навео да је у јесен 2023. године на спорној парцели посејао жито након чега је исту ђубрио и жито прскао чиме није оборио тврдњу тужиоца да 13.3.2024. године када је тужба поднета је био у поседу исте, посебно јер не спори да се његова механизација и даље налази на спорној парцели тужиоца.

Овај суд је ценио и остале наводе жалбе туженог, али налази да исти нису од утицаја на другачију, за туженог повољнију одлуку у овој правној ствари, то их сходно овлашћењу из члана 396 ЗПП посебно не образлаже.

Како првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које овај суд пази по службеној дужности нити оним повредама на које се посебно указује жалбом туженог, те како је иста заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је на основу члана 390 ЗПП ставом првим изреке ове пресуде потврђена, а потврђено је и решење о трошковима поступка који су тужиоцу правилно признати и обрачунати.

Туженом трошкови другостепеног поступка не могу припасти јер са жалбом није успео, а трошкови одговора на жалбу не предствљају оправдан и нужан трошак за вођење другостепеног поступка, то је применом члана 165 ЗПП одлучено као ставом другим изреке ове другостепене одлуке.

**Председник већа – судија
Весна Филиповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић